

Μ. ΤΖ. ΛΕΟΝΑΡΝΤ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

Εικονογράφηση: Μάνουελ Σούμπερατς

ΟΙ
ΟΠΥΛΕΣ
ΤΟΥ
ΧΡΟΝΟΥ

MINΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΕΡ ΤΖΟΝ ΣΟΟΥΝ

Ο Σιμ Λόκιερ αισθάνθηκε μια παρουσία στην πόρτα πίσω του. Το χέρι του σηκώθηκε απότομα ψηλά στον αέρα από το πληκτρολόγιο του πιάνου για να πιάσει εγκαίρως το ξύλινο ραβδί που διέσχιζε το σαλόνι πετώντας. Το γύρισε προς τα κάτω, το ακούμπησε στο πάτωμα, πετάχτηκε από το σκαμπό του πιάνου και προσγειώθηκε σε μια αμυντική στάση. Η συγχορδία που έπαιζε αντήχησε στο δωμάτιο την ώρα που υποκλινόταν στη μητέρα του.

«Χαίρετε, δασκάλα! *Osu, Sensei!*»*

«Περίφημα». Η Καλλιδώρα Λόκιερ υποκλίθηκε με τη σειρά της. Φορούσε μαύρο παντελόνι φόρμας, φανελάκι και φούτερ με κουκούλα. Ατίθασες τούφες από καστανά μαλλιά που είχαν ξεφύγει από την ψιλή αλογοουρά της παισίωνα το οβάλ πρόσωπό της, μαλακώνοντας το αποφασιστικό πι-

---

* Σ.τ.Μ.: Χαιρετισμός που συνοδεύεται από υπόκλιση κατά την είσοδο και έξοδο από ένα ντότζο και ο οποίος αποτελεί ένδειξη σεβασμού προς τον δάσκαλο αρχικά, αλλά και στον χώρο και όσους βρίσκονται μέσα εκεί.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

γούνι της. «Πάντα πρέπει να είσαι σε εγρήγορση για τους κινδύνους γύρω σου».

«Ποιους κινδύνους;» Ο Σιμ έδειξε το σαλόνι και το κουζίνακι στο μικροσκοπικό διαμέρισμά τους στη σοφίτα. «Είμαι ένα δωδεκάχρονο αγόρι που εξασκείται στο πιάνο».

«Ωρα για καθαριότητα» είπε η μητέρα του βαδίζοντας προς την πόρτα σαν πάνθηρας.

Τα πρωινά η Καλλιδώρα δίδασκε τζούντο, αϊκίντο και τάι τσι σε ένα ντότζο*, αλλά βασικά εργαζόταν ως επιστάτρια

---

* Σ.τ.Μ.: Σχολή όπου διδάσκονται πολεμικές τέχνες στην Ιαπωνία. Στα ελληνικά μπορεί να αποδοθεί ως *τόπος της φώτισης* ή *τόπος της μεθόδου*.

στο μουσείο του σερ Τζον Σόουν. Της άρεσε να καθαρίζει και μετέτρεπε τις επαναλαμβανόμενες εργασίες σε ασκήσεις μπόντι μπίλντινγκ, επισημαίνοντας ότι ήταν σαν να πληρώνονταν για να γυμνάζεται σε γυμναστήριο.

«Θα τελειώσεις αργότερα την εξάσκηση στο πιάνο» είπε η Καλλιδώρα στον Σιμ. Τράβηξε για να κλείσει τους τρεις σύρτες, κλείδωσε και γύρισε το πόμολο. Οι δικέφαλοί της έμοιαζαν με ώριμα μπιζέλια που ήταν έτοιμα να σκάσουν από τους καρπούς τους.

Ο Σιμ αναρωτήθηκε για εκατομμυριοστή φορά ποιος μπορεί να ήταν ο κίνδυνος που έκανε τη μητέρα του να είναι τόσο προσεκτική, αλλά δεν είχε νόημα να τη ρωτήσει. Ποτέ δεν του απαντούσε. Ήξερε ότι κρατούσε μυστικά. Οι ρυτίδες στο πρόσωπό της πρόδιδαν ότι είχε περάσει δύσκολη ζωή. Τα σκληρά, γεμάτα κάλους χέρια της, που διατηρούσαν το μουσείο άψογα καθαρό, ήταν και τα όπλα της.

Μια σφουγγαρίστρα και ένας κουβάς γεμάτος με καθαριστικά τους περίμεναν στον διάδρομο. Η Καλλιδώρα τον σήκωσε καθώς κατέβαινε τα σκαλιά.

Ο Σιμ και η μητέρα του έμεναν στη σοφίτα στο νούμερο δώδεκα της Λίνκολν Ιν Φιλντς. Πριν από διακόσια τριάντα χρόνια αυτό το κτίριο και ο αριθμός δεκατρία, το διπλανό σπίτι, ανήκαν σε έναν διάσημο αρχιτέκτονα, τον σερ Τζον Σόουν. Στο εσωτερικό τους είχε δημιουργήσει έναν παράδεισο για συλλέκτες. Ο αριθμός δεκατρία ήταν τώρα μουσείο με τη συλλογή έργων τέχνης του αρχιτέκτονα, που είχε πεθάνει από καιρό, αρχαιολογικά ευρήματα, αρχιτεκτονική και μια ετερόκλητη ποικιλία από άλλα συναρπαστικά αντικεί-

μενα. Στον αριθμό δώδεκα στεγάζονταν το πωλητήριο του μουσείου, ένας εκθεσιακός χώρος, γραφεία και στο ρετιρέ υπήρχε το διαμέρισμα της επιστάτριας, που αποτελούνταν από δύο μικρές κρεβατοκάμαρες, ένα τοσοδούλικο μπάνιο και ένα ενιαίο σαλόνι και κουζίνα. Η σοφίτα στον αριθμό δώδεκα ήταν το αγαπημένο μέρος του Σιμ απ' όλα όσα είχαν ζήσει με τη μητέρα του. Όταν πριν από δύο χρόνια μετακόμισαν εκεί, ανακάλυψε με χαρά στο σαλόνι ένα παλιό όρθιο πιάνο. Ήταν σαν το μουσικό όργανο να τον περίμενε. Το αγάπησε και κάθε μέρα έπαιζε για ώρες.

Αφού έβγαλε μια μεγάλη αρμαθιά με κλειδιά από την τσέπη της, η μαμά του Σιμ ξεκλείδωσε την ενδιάμεση πόρτα που οδηγούσε στον αριθμό δεκατρία.

Η καθαριότητα ξεκινούσε αφότου το μουσείο έκλεινε τις πόρτες του στις πέντε το απόγευμα. Εκτός από τις φορές που ο Σιμ βρισκόταν στο σπίτι του Νέλσον, του καλύτερου του φίλου, πάντα καθάριζαν μαζί με τη μητέρα του. Είχαν σύστημα. Ξεκινούσαν από τον δεύτερο όροφο και κινούνταν αργά προς τα κάτω, στις αίθουσες του κοινού. Ο Σιμ ήταν υπεύθυνος να καθαρίζει ό,τι ήταν γυάλινο. Με δύο καθαριστικά για τζάμια που κρέμονταν από τη ζώνη του σαν πιστόλια και πληθώρα πανιών, καθάριζε δαχτυλιές και αποτυπώματα από μύτες, ψέκαζε κάθε ερμάριο, καθρέφτη ή παράθυρο, γυαλίζοντάς τα ώσπου να γίνουν διάφανα. Του άρεσε ιδιαίτερος να καθαρίζει την Αίθουσα Μοντελισμού, όπου στην τριώροφη γυάλινη βιτρίνα ήταν τοποθετημένες μινιατούρες με αναπαραστάσεις από φελλό που χρονολογούνταν από το 1800. Τον είχε συνεπάρει ένα

μοντέλο από μια αρχαιολογική ανασκαφή στην Πομπηία. Καθώς καθάριζε το γυαλί, ο Σιμ σκεφτόταν πόσο τρομακτική πρέπει να ήταν η στιγμή της έκρηξης του Βεζούβιου, ενός στρωματοηφαιστείου, παγώνοντας την Πομπηία για πάντα στον χρόνο.

Ανακάλυπτε διαρκώς θησαυρούς στο μουσείο. Εδώ ήταν συγκεντρωμένες πολλές ιστορικές στιγμές: πίνακες διάσημων ζωγράφων, αρχαιολογικοί θησαυροί, τερατόμορφα γκαργκόιλ* και πήλινα σκεύη από την αρχαιότητα. Το κτίριο έμοιαζε περισσότερο με το παλάτι ενός ταξιδευτή στον χρόνο παρά με την κατοικία ενός αρχιτέκτονα.

Αφού τελείωσε με τα τζάμια του δευτέρου ορόφου, ο Σιμ βρήκε τη μητέρα του και κατέβηκαν μαζί στον πρώτο. Το Νότιο Σαλόνι ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο βαμμένο στο κίτρινο της μπανάνας με ένα τεράστιο χαλί, με μοτίβα από κόκκινα τριαντάφυλλα, που κάλυπτε το ξύλινο δάπεδο. Δεν υπήρχαν έπιπλα, εκτός από τα κρεμασμένα στον τοίχο πορτρέτα του σερ Τζον Σόουν και των γιων του. Η Καλλιδώρα ακούμπησε τον κουβά της στο πάτωμα κι έβγαλε τα αθλητικά της παπούτσια. Ο Σιμ πλησίασε τις βαθιές εσοχές των παραθύρων και τράβηξε τις βαριές κουρτίνες από χρυσό μπροκάρ, έπειτα έβγαλε τα παπούτσια του και στάθηκε απέναντι από τη μητέρα του, στην άλλη άκρη του χαλιού. Το διαμέρισμα

---

* Σ.τ.Μ.: Αρχιτεκτονικές κατασκευές, σχεδιασμένες σε στιλ γκροτέσκο στα πλευρά ενός κτιρίου, που λειτουργούν ως υδρορροές προστατεύοντας το οικοδόμημα από την υγρασία και τη διάβρωση. Συνήθως πρόκειται για αγάλματα φανταστικών ζώων ή τεράτων.

στη σοφίτα ήταν πολύ μικρό για προπόνηση, αλλά το Νότιο Σαλόι ήταν ιδανικό.

«Ποιοι είναι οι τρεις στόχοι κάθε αγώνα;» ρώτησε η Καλλιδώρα.

«Αποφεύγω. Αφοπλίζω. Εξαφανίζομαι» απάντησε αυτόματα ο Σιμ.

«Ωραία». Έγνεψε καταφατικά και υποκλίθηκε.

Ο Σιμ υποκλίθηκε με τη σειρά του.

«Τώρα... κάνε επίθεση».

Ο Σιμ έκανε ένα βήμα μπροστά και οπισθοχώρησε, δοκιμάζοντας τις προθέσεις της.

«Προσπάθησε να με ρίξεις κάτω».

Ο Σιμ δοκίμασε όλες τις κινήσεις που του είχε μάθει η μητέρα του, αλλά δεν πέτυχε τίποτα με τις μπουιές ή τις κλοτσιές του. Η μητέρα του χαχάνιζε καθώς απέκρουε το ένα χτύπημα μετά το άλλο. Στο τέλος κατάφερε να τον ξαπλώσει στο πάτωμα. Άπλωσε το χέρι της και τον βοήθησε να σταθεί ξανά στα πόδια του. Ανακάτεψε τις μελαχρινές μπούκλες του. «Μπορείς και καλύτερα, Φιστικάκι. Αρκεί να με κάνεις να χάσω την ισορροπία μου. Χρησιμοποίησε τη φαντασία σου».

Ο Σιμ υποχώρησε. Ανέπνεε με γρήγορες και κοφτές ανάσες. Για να νικήσει τη μητέρα του, θα έπρεπε να κάνει κάτι για να την αιφνιδιάσει. Ένας θόρυβος ακούστηκε από τον διάδρομο, αλλά ούτε που τον άκουσε. Όρμησε προς το μέρος της, άπλωσε τα χέρια του μπροστά, σαν να επρόκειτο να την αρπάξει από την κουκούλα. Αντ' αυτού, γλίστρησε μπροστά το δεξί του πόδι, έριξε το σώμα του προς τα πίσω, σαν να ήθελε να κάνει τάκλιν. Καθώς το κάτω μισό του σώματός του

γλίστρησε κάτω από τα πόδια της μητέρας του, κλότσησε τα δικά του προς τα πάνω, τα τύλιξε γύρω από τη μέση της και την τράβηξε προς τα πίσω. Έχασε την ισορροπία της κι έπεσε κάτω. Συνέχισε να την κρατάει με τα πόδια του ώσπου έπεσε στο πάτωμα, γύρισε, έβαλε κάτω τα χέρια του και αναπήδησε όρθιος, για να βρεθεί ξανά σε θέση άμυνας.

Περίμενε ότι η μητέρα του θα το επιδοκίμαζε, όπως έκανε πάντα όταν κατάφερνε να την ξαπλώσει στο πάτωμα, αλλά εκείνη είχε σηκωθεί απότομα όρθια, πιο γρήγορα από εκείνον, γουρλώνοντας τα μάτια της. Σήκωσε το χέρι της για να του κάνει νόημα να μην κουνηθεί.

Τότε ο Σιμ άκουσε τις φωνές.

«Δεν αφήνουμε τον κόσμο να μπαίνει στο μουσείο αφού κλείσει» ακούστηκε η αγχωμένη φωνή της κυρίας Άρμιτατζ από τις σκάλες.

«Όπως σας είπα, είμαστε από το Βρετανικό Μουσείο» απάντησε μια βαριά ανδρική φωνή. «Δεν θα μας πάρει πολλή ώρα». Και έπειτα από λίγο. «Μπορείτε να φύγετε».

«Εμμ, δεν πρέπει να σας...» η φωνή της κυρίας Άρμιτατζ έτρεμε.

«Δεν χρειαζόμαστε συνοδό».

«Σωστά. Ναι. Φυσικά. Συγγνώμη!»

Ο Σιμ άκουσε τα ελαφρά βηματάκια της κυρίας Άρμιτατζ που απομακρυνόταν βιαστικά.

Είδε μια επιβλητική σκιά στον κίτρινο τοίχο δίπλα από τη μισάνοιχτη πόρτα της νότιας αίθουσας και δίπλα της τη σιλουέτα ενός αγοριού που είχε περίπου το ύψος του.

Η μητέρα του, με το δάχτυλο στο στόμα της, κουνούσε

φρενιασμένα τα χέρια της στον Σιμ να κάνει πίσω προς την πόρτα που οδηγούσε στο Βόρειο Σαλόνι. Ο Σιμ άρπαξε τα παπούτσια του και έκανε πίσω. Η μητέρα του έμοιαζε με φίδι που ήταν έτοιμο να επιτεθεί. Φαινόταν ανήσυχη.

Όταν γλίστρησαν αθόρυβα στη βόρεια αίθουσα του ψιθύρισε: «Πρέπει να πάμε στην Πινακοθήκη».

Η καρδιά του Σιμ χτυπούσε δυνατά μόλις άκουσε τον άνδρα και το αγόρι να μπαίνουν στη νότια αίθουσα. Η μητέρα του είχε ήδη φτάσει στην πόρτα που οδηγούσε στη σκάλα. Πρόσεξε ότι τα πόδια της ήταν γυμνά και της το έδειξε.

«Εδώ είναι» είπε ο άνδρας.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε το αγόρι.

«Τα παπούτσια της» απάντησε ο άνδρας. «Βρες την».

Ο Σιμ ένιωσε πανικό όταν άκουσε κάποιον να τραβάει τις βαριές κουρτίνες, αλλά δεν μπορούσε να αποστρέψει το βλέμμα του μακριά από την πόρτα της νότιας αίθουσας υποδοχής. Ένας παγωμένος τρόμος τον είχε ακινητοποιήσει και τα πόδια του έμοιαζαν κολλημένα στο πάτωμα.

Η Καλλιδώρα τον άρπαξε από το μανίκι και τον τράβηξε από το δωμάτιο προς τη σκάλα.

«Τρέξε» σχημάτισε αθόρυβα με το στόμα της. «Τρέξε!»

**ΣΤΙΣ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΤΗ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΦΙΛΗ
Μ. ΤΖ. ΛΕΟΝΑΡΤ, Η ΕΠΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΥΝΑΝΤΑ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ.**

Ο δωδεκάχρονος Σιμ και η μητέρα του δεν μένουν ποτέ στο ίδιο μέρος για πολύ καιρό. Το νεαρό αγόρι ανακαλύπτει ξαφνικά το γιατί μια νύχτα που κάνουν την εμφάνισή τους δύο επικίνδυνοι ξένοι. Η μητέρα του κρατάει μυστικά: έχει τη δύναμη να ανοίγει χρονοπόρτες και να ταξιδεύει στον χρόνο.

Ο Σιμ και οι φίλοι του τρέχουν να σωθούν. Πρέπει να ξεπεράσουν σε εξηνάδα το μοχθηρό Συμβούλιο των Κλειδιών και να βρουν πρώτοι μια ισχυρή πόρτα για την αρχαία Αίγυπτο και τον χαμένο τάφο της Νεφερτίτης. Για να λύσουν το μυστήριο του χρυσού σκαραβαίου της καρδιάς, θα χρειαστεί να συνδυάσουν μεταξύ τους στοιχεία κρυμμένα από καιρό.

**Θα καταφέρουν να τον ανακαλύψουν
πριν τους βρει το Συμβούλιο;**

